

oma vihatuju jätab maha, sa tead ju, et tema ifa nõnda hulluks läheb, kui seda kunibe näääb, Jumal teab, miks ta teba ei salli." Näud sain ma ferraga aru, kuidas si selle hobusega oli; sa waene Liisukene, mina teadsin vääga häastri, miks ei sallind.

Mölder mõttis halli kue seljast maha ja waata, hobune oli nii waga kui tal, värises ja ohfas walu pärast ja läks sundimata wangfriga edasi.

Raksteistkummend aastat oli möödaläind, leikuse aeg oli käte joudnud ja meie olime pölli peal just seal, kus tee järsku mäest alla läheb. Ilmad olid hirmus palavad, taha poole, otse küla kohal olevad piisepilved nähtaval. Mölder tuleb wangfriga külast meie poole, rasked ja hufotid peal. Kui ta meist mööda sõidab, teretab ja ütleb: "Aga täna meie saame vihma ja müristamist, küla kohal taewas juba üsna must, müristamise föminat on ju kaugelt kuulda."

Oli mölder sinna joudnud, kus tee alla läheb, peab ta finni, astub wangfrist maha, tahab rattad kammitsesse panna. Vihma

hakkab sadama uugu wordast. Mölder võtab fottide mahel omal hallil kue wangfrist, paneb teda selga ja ajab hoost edasi. Aga nii pea kui hobune halli watti tähele paneb, jäääb hulluks, karjub öiete viha pärast ja lööb tagumise jalaga otse möldri otsa ece, et tema maha sadab ja wangfri alla jääb. Wangker läks tubatmelja mäest alla, mölder ifa tema al, kisendab ja hüab api, — kiwi tee keskel, sinna jääb ta finni, raske koorem läheb üle rindade, kui meie ligi jöondime, oli juba hingg väljas.

Mis pärast sündis, seda ju teie ije teate. Tema tütar Liis läks riikka Andreffiele mehele, aga õnne ei olnud nende majas midagi, seest ületõhtuga saadud mara ei pea mite kolmandama pärija käte jäätma, mis lusika kaupa oli korjatud, kulus jälle ära wakakaupa, ja kue aasta eest paniwad Prantsused kogunivõistik põlema, nii et suur ja ühke maja, mis wana Kristohw oli ehitand, hukka läks, niisamuti on faa tema lapsed ja pärijad surnud ja hukk läinud, funni viimati kaa Liis suri murtud südamega. Baat' seda viisi